

בתערוכה 'Alouette' עבודות שמן ושעווה על בד, רישום ויציקות שעווה השואפים לפרק ולעבד דימוי של עץ- ציפורים.

בעץ הציפורים נתקלתי לראשונה בהולנד. אובייקט הבנוי ציפורים מפוחלצות אשר פוסלו מחדש ונשתלו על פיסות עץ קטנות, התחברו לכדי מערך שלא יכול להתקיים בעולם החי באופן "טבעי". האובייקט הזה שמסוגל להיות גם מת וגם חי כישף אותי, בהיתי בו ארוכות. רציתי לחבר את האיכות הזו לציור, להדגיש את היותו דומם ומאובן אך גם מלא בניואנסים, חיים ומיניות.

החזרה על הדימוי מאפשרת העמקה בתהומות המופשטים הגלומים בו ובציור בכלל, נוצר מעגל בו הציפור מתפרקת, נעלמת ונבראת שוב. הסטודיו נע כמו מערכת עיכול בין עבודה לעבודה. לבסוף הדימוי הופך לסיפור כיסוי לסיפורו האמיתי של הציור: סיפור על ציור שהוא עץ וציפור יחד, ואף אחד מהם.

ישנו קשר חומרי בין העבודות, הציורים בנויים על שכבות עבות של צבע הנוצר מבישול של שמן ושעווה יחד ופגמנטים, והאובייקטים עשויי השעווה הם מעין שלוחות של הציור הזה. בחלקו הפנימי של החלל ניצב אובייקט אשר נוצר על ידי תפירת ציורים בחוט כירורגי לכדי גוף מכיל, ולתוכו- יציקה של שעוות בצבעים שונים אחת על גבי השנייה. לבסוף- ניסור האובייקט לשניים והצבה על גבי חצובה אשר רותכה למידותיו. הציורים המתוחים נבנו בחשיבה של שכבות אשר נשענות אחת על השנייה וגם מתנגדות זו לזו (צבעונית למשל), כל שכבה מקדדת אינפורמציה שונה, אם בחשיבת עולם הפנים האנטומי המתגלה בצורה של רישום חריטה בתוך הצבע, ועד לסילואטות של אותם עצי- ציפור אשר עוברים הפשטה.

'אלואט' הוא שיר עם צרפתי עם לחן נאיבי ומתוק ששר ילד לציפור בזמן שמורט את נוצותיה ומפרק את גופה. הדיסוננס הזה בשיר התחבר לי לתערוכה, הוא נובע בעיני מאותה הפראיות והיצריות הטמונות בנו ומכוונות אותי בעבודת הסטודיו.

'Alouette' is a solo exhibition, curated by Eitan Buganim, presented at the project space of the Tel Aviv Artists' Studios. It showcases oil and wax on canvas, drawings, and wax casts – all created over the last year – which aspire to deconstruct and rework the image of a bird-tree.

I first encountered the bird-tree in the Netherlands: an object constructed of stuffed birds that were remolded and 'planted' on small pieces of wood in a layout that could not have existed in the natural world. This object, with its ability to be both dead and alive, had me in a spell. I pored over it at length. I longed to unite this quality with painting - petrified and inanimate, but filled with nuance, life, and sexuality.

The act of repeating the bird-tree image promotes a deepening gaze into the abstract depths embodied within it and within painting as a whole; a sphere is formed, in which the bird breaks down, disappears, and is born again; finally, the image transforms into a cover for the actual story: a tale about a painting that is both tree and bird, and neither one of them.

Alouette is a French song with a naïve, sweet-sounding composition that a young boy sings to a bird while plucking its feathers and dissecting its corpse. I sensed an affinity between the dissonance inherent in Alouette and my exhibition - that it stems from the same carnal savagery and fervor tucked away in each of us – passions that guide me in my studio work.

Painting for me is a sensual, husky, mysterious act. These thoughts have been my chaperons for a long while. They accompanied my final exhibition at Bezalel and I believe that they will stay with me for years to come throughout my continued explorations.